

Arrest

nr. 137 732 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Griekse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 21 januari 1981.

Op 3 mei 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van partner in het kader van een duurzame relatie met een Belg.

Op 19 september 2014, met kennisgeving op 24 september 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving een burger van de Unie, die op 03.05.2014 werd ingediend door:

Naam: P. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Grieks

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: N.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- *verzoek tot aanstelling van een advocaat dd. 14.02.2012 waarin betrokkene verklaart dat het maandelijks gezinsinkomen €1593 bedraagt, bestaande uit het inkomen van de referentiepersoon (€1201,11 leefloon + bedrag uit budgetbeheer voor het betalen van de vaste kosten) en het inkomen van een derde, zijnde de dochter van de referentiepersoon (€391,92 werkloosheidsvergoeding)*
- *attest van ABW West-Vlaanderen dd. 14.05.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode november 2011 - april 2013 een werkloosheidsuitkering ontving*
- *schrijven van de Arbeidsrechtbank van Kortrijk dd. 23.04.2013 met kennisgeving van het vonnis dd. 19.04.2013 waarin het ontwerp tot minnelijke aanzuiveringsregeling (ter griffie neergelegd op 28.01.2013) wordt gehomologeerd. Uit deze minnelijke aanzuiveringsregeling blijkt dat de referentiepersoon beschikt over een maandelijks inkomen van €1393,34; de werkloosheidsvergoeding van de dochter van de referentiepersoon is momenteel geschorst. In het kader van de schuldbemiddeling worden de vaste kosten betaald door de schuldbemiddeling, de referentiepersoon krijgt een maandelijks leefgeld van €400 uitbetaald. Deze regeling loopt over een periode van maximum 6 jaar vanaf 27.04.2011*

Met betrekking tot zijn persoonlijke tewerkstelling legt betrokkene de volgende documenten voor:

- *inschrijvingsbewijzen als werkzoekende bij de VDAB dd. 10.11.2010 en 13.04.2011*
- *trajectovereenkomst VDAB dd. 25.11.2011*
- *sollicitatie dd. 22.12.2011*
- *arbeidscontracten voor uitzendarbeid voor tewerkstelling op 31.03.2011 en in de week 04.04.2011 - 08.04.2011*
- *aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2010 — aanslagjaar 2011)*
- *schrijven van de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie dd. 05.06.2012 met een overzicht van de werkgevers en het uitbetaalde loon in 2011*
- *fiscale fiche 281.10 (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013) afgeleverd door de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie dd. 10.04.2013*

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien is het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten ver- voegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Op 23.05.2014 werden bij betrokkene alle nuttige inlichtingen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. 'Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. '

Naar aanleiding van dit onderzoek legde betrokkene volgende bijkomende documenten voor.

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 28.05.2014, 25.07.2014 en 14.08.2014 geld gestort kreeg vanwege een derde vanuit het buitenland: gezien deze stortingen elk ogenblik kunnen stopgezet worden, worden deze stortingen niet beschouwd als zijnde stabiel. Bijgevolg worden deze bedragen niet mee in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bovendien kan iemand die zelf ten laste is van een derde, niet op haar beurt iemand ten laste hebben
- attest ABW West-Vlaanderen dd. 08.09.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari-augustus 2014 een werkloosheidsuitkering ontving; documenten Home'bank waaruit blijkt dat deze werkloosheids- vergoeding wordt gestort op een rekening van dhr. V.P. (...), schuldbemiddelaar
- documenten Home'bank waaruit blijkt dat dhr. V. (...) instaat voor het beheer van de inkomsten en het betalen van de vaste kosten van de referentiepersoon

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de verwerende partij te veroordelen tot de kosten en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van "de artikelen 10 en 11 van de grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 18, 20 en 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de EU (VWEU die betrekking hebben op het burgerschap van de Unie en met verscheidene bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie alsmede van artikel 40 ter –Vreemdelingenwet van 15.12.1980".

Het middel luidt als volgt:

"Doordat: verweerster de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd, verzoeker zelf EU-burger zijnde

Terwijl: geen rekening werd gehouden met de aan het Unieburgerschap ontleende rechten inzake gezinshereniging

Zodat: de voormelde beslissing aangehaalde nationale en Verdragsrechtelijk bepalingen schendt en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Zoals reeds supra werd gesteld woont verzoeker, zelf een EU-burger, want van Griekse Nationaliteit, sedert 18.10.2010 samen met zijn partner, Mevrouw D. (...), van Belgische Nationaliteit aan het adres: (...).

Verzoeker en mevrouw D. (...) hebben veel moeite ondervonden om hun relatie een officieel karakter te kunnen geven.

Uiteindelijk kon op 03.05.2013 de wettelijke samenwoning tussen partijen geacteerd worden.

Op 03.05.2013 heeft verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend.

Op 03.05.2013 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19.

Op voornoemde bijlage 19 werd vermeld dat verzoeker binnen de drie maanden, en dus ten laatste op 02.08.2013, de volgende documenten diende voor te leggen: bewijzen bestaansmiddelen Belg, Bewijs voldoende huisvesting, bewijs ziekteverzekering + bewijzen elkaar 2 jaar kennen + regelmatige contacten en min. 3 ontmoetingen of bewijs dat ze reeds 1 jaar samenwonen.

Door verzoeker en zijn partner werden tijdig de nodige documenten bezorgd aan de bevoegde diensten van Harelbeke.

Groot was de verbazing bij verzoeker – en diens partner – toen hij op 30.10.2013 in het bezit werd gesteld van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en de daarin opgenomen motivering (beslissing dd. 25.10.2013).

Deze bijlage 20 voornoemd, inhoudende de beslissing van de Staatssecretaris bevoegd voor Migratie- en Asielbeleid, vormde het voorwerp van een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 121 164 van 20 maart 2014 RvV was de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en armoedebestrijding van 25 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), vernietigd.

Na tussenkomst van dit vernietigingsarrest informeerde verzoeker zich meermaals bij de bevoegde diensten te Harelbeke nopens de stand van zaken aangaande zijn verblijf.

Nimmer werd verzoeker een éénduidig antwoord gegeven.

Erger, zijn voorlopige verblijfstitel volgens model bijlage 35 werd afgenomen, waar hij dacht dat, eenmaal de tussengekomen vernietiging, hij eindelijk een permanente verblijfstitel zou bekomen.

Op 5 september 2014 werd verzoeker opnieuw in kennis gesteld van de vraagstelling van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en armoedebestrijding van 23 mei 2014 om bepaalde inlichtingen over te maken en dit tegen uiterlijk 19 september 2014.

Verzoeker bezorgde de gevraagde documenten tijdig aan de bevoegde diensten van Harelbeke.

Nimmer werd verzoeker medegedeeld dat de inkomstensituatie van zijn partner enig probleem kon worden. (dit werd in se bevestigd door de gevoerde behoefte analyse).

Verzoeker dacht ook dat gezien hij EN zij Europese onderdanen waren, verblijf in een Europees land van de nationaliteit van één van de partners geen problemen zou stellen.

1.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

‘ Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

-Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkeloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

-Dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem zijn familieleden dekt. De koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden “.

Artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

‘ Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter , tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid ‘.

2.

Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, is het inderdaad zo dat het recht van de Unie – en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie – zo kan worden uitgelegd dat het zich niet verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt.

Voorwaarde is echter uiteraard dat een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot verliest van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (zie : HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano , punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, Mc Carthy, punt 47 ; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).

Verzoeker erkent dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat inzake gezinshereniging slechts in uitzonderlijke gevallen een beroep kan worden gedaan op het burgerschap van de Unie. Hier kan evenwel verwezen worden naar de rechtspraak van het Hof van Justitie voornoemd in de zaak Dereci , punt 66- 68.

3.

In casu heeft verzoeker de Griekse nationaliteit en is hij de wettelijke partner van een Belgische onderdane.

Beiden hebben derhalve de status van Burger van de Unie.

Door nu aan verzoeker het recht op verblijf te weigeren in het kader van gezinshereniging leidt dit er toe dat aan - verzoeker en - diens Belgische partner, in se het genot wordt ontzegd van een van de voornaamste, door zijn status van burger van de unie, verleende rechten.

Zijn zij – omdat zij beweerdelijk geen stabiele inkomsten zouden hebben – quod non – te zoeken naar een land, wellicht buiten de EU ? – waar geen dergelijke voorwaarde worden gesteld, om gewoon te kunnen samenleven?

In casu meent verzoeker – en diens Belgische partner - dan ook terecht dat de betreffende bepaling krachtens welke het recht op gezinshereniging wordt ontzegd (sic: artikel 40ter VW) buiten toepassing dient te worden gelaten en dat de gezinshereniging – gezien beider EU-burgerschap – hoedanook niet geweigerd kan worden !!!

Verzoeker verwijst dienaangaande expliciet naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr 121 /2013 van 26.09.2013 (sic B.59.7) !

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 10 en 11 van de Grondwet;
- artikel 18, 20 en 21 van het VWEU;
- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;

Verzoekende partij meent dat de in casu bestreden beslissing hem het genot ontzegt van een van de voornaamste, door zijn status van burger van de Unie, verleende rechten.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen en dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij volledig voorbijgaat aan de voorwaarden die door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet worden gesteld, en ten andere de omzetting vormt van de Europese richtlijn 2004/38/EG.

Het weze benadrukt dat overweging nr. 10 uit de Richtlijn 2004/38/EG duidelijk stelt dat:

“Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen evenwel tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden.”

Uit een simpele lezing van voormelde overweging kan niet anders dan besloten worden dat ten alle prijzen dient te worden vermeden dat de vreemdeling die zij bij een burger van de Unie, in casu een Belg, ten laste komt van het sociale bijstandstelsel tijdens de volledige periode van zijn verblijf.

Voormelde doelstelling komt tevens tot uiting in de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt gesteld dat de wetgeving inzake gezinshereniging dient te worden toegepast in de strijd tegen het misbruik en de duurzaamheid van onze samenleving. (Parl. St. , nr. 53-443, Wetsvoorstel, p. 1.)

Er dient met andere woorden voldoende zekerheid te worden geboden dat, indien aan de vreemdeling een verblijfsmachtiging wordt toegekend, er voldoende waarborgen worden aangevoerd door de vreemdeling dat hij tijdens de volle periode van zijn verblijf niet ten laste van het sociale bijstandstelsel zou vallen, en hiervan geen misbruik zou kunnen maken.

In casu werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie vastgesteld dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verweerder laat dan ook gelden dat verzoekende partij geenszins kan voorhouden dat aan haar rechten van de status van de burger van de Unie zou worden onttrokken, nu de voorwaarden die worden gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een loutere omzetting vormen van Europese regelgeving, en aldus conform zijn met de doelstellingen van de Europese wetgever.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest Ruiz Zambrano c. Onem, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij met zijn verwijzing naar het arrest Zambrano niet aantoont dat hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als deze weergegeven in het arrest in kwestie.

Dit blijkt op zich al uit volgende vaststellingen:

- Het arrest Zambrano had betrekking op het lot van minderjarige kinderen, die verplicht zouden worden hun ouders te volgen indien aan hen de toegang tot het grondgebied wordt onttrokken. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de problematiek in casu gelijkaardig zou zijn, nu verzoekende partij een meerderjarige persoon is. Terwijl tevens dient te worden vastgesteld dat het verzoekende partij geen kind is van de referentiepersoon, doch wel de voorgehouden partner.

De verzoekende partij beperkt zich tot ongestaafde en hypothetische beschouwingen, die uiteraard niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Zie ook:

“Verzoekster verwijst vervolgens naar het arrest Zambrano van het Europees Hof van Justitie. Verzoekster laat na uiteen te zetten dat haar eigen situatie gelijkaardig is aan de feiten zoals uiteengezet in het arrest Zambrano.” (R.v.V. nr. 81 969 van 30 mei 2012)

Evenmin kan verzoekende partij dienstig verwijzen naar het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, nu de band die minderjarige kinderen met hun ouders hebben, duidelijk dient te worden onderscheiden van de band die meerderjarige partners met elkander hebben.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Waar de verzoekende partij in de hoofding van het eerste middel de schending van de artikelen 10 en 11 van de grondwet en van de artikelen 18, 20 en 21 van het verdrag betreffende de werking van de EU aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van genoemde bepalingen in de hoofding van haar middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregels zijn geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Daarnaast voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Deze bepaling dient samen te worden gelezen met artikel 40bis van de vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

§ 3

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voorzover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde."

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet, samen gelezen met artikel 40bis van dezelfde wet, in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20 die desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten omvat.

In casu wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt nu de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, zodat de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen, reden waarom aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijfsrecht niet is voldaan.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken partner kan bewijzen dat zij actief werk zoekt. Immers, artikel 40ter bepaalt dat "*bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...) wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt*". Aangezien de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat de Belgische referentiepersoon enkel beschikt over een werkloosheidsuitkering, hetgeen door de verzoekende partij niet wordt ontkend, maar niet actief op zoek is naar werk of minstens dergelijk bewijs ontbreekt, impliceert dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen in casu onbestaande zijn, diende of kon de gemachtigde nagaan of deze stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van de gemachtigde tot een behoeftanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van de

verzoekende partij, wanneer deze bestaansmiddelen in casu geheel onbestaande zijn (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807).

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet houdt echter niet in dat de verwerende partij voor zij een beslissing neemt inzake de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden dient mee te delen aan de aanvrager, die geacht wordt de voorwaarden en regelgeving die gepaard gaat met zijn aanvraag te kennen, op welke gronden zij haar beslissing zal nemen, zodat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat zij in kennis diende gesteld te worden van het feit dat de inkomenssituatie van haar partner een probleem zou kunnen vormen. De Raad merkt op dat het aan de verzoekende partij toekomt om zich op gedegen wijze te informeren over de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om het recht op verblijf als familielid van een Belg erkend te zien. Op grond van het beginsel 'nemo censetur ignorare legem' kan worden verwacht dat de verzoekende partij ervan op de hoogte is dat de toepasselijke bepaling van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de werkloosheidsuitkering van haar partner *"enkel in aanmerking (wordt) genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt"*.

Verder is het betoog van de verzoekende partij waarbij zij lijkt voor te houden dat het gevraagde verblijf haar zonder meer zou moeten worden toegekend gelet op het feit dat zowel zij als de referentiepersoon burgers van de Unie zijn en dat zij door de bestreden beslissing het genot worden ontzegd van de voornaamste aan de status van burgers van de Unie ontleende rechten, geënt op een verkeerde veronderstelling. Het is geenszins correct dat de gezinshereniging hen gezien hun beider EU-burgerschap hoedanook niet geweigerd kan worden en dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet in casu buiten toepassing dient gelaten te worden. Het concept 'burger van de Unie' kan allerminst worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk, in casu aan de voorwaarden gesteld in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, te ontsnappen. De verzoekende partij kan in casu niet dienstig verwijzen naar het arrest Dereci van het Hof van Justitie. Waar zij verwijst naar overweging B.59.7 van het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, dient de Raad op te merken dat deze overweging niet bestaat. In zoverre deze verwijzing een vergissing betreft, kan er op worden gewezen dat overweging B.59 van het genoemde arrest als volgt luidt:

"De rechten verbonden aan het burgerschap van de Unie

B.59.1. De verzoekende partijen voeren aan dat artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 een schending zou inhouden van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 18, 20 en 21 van het VWEU die betrekking hebben op het burgerschap van de Unie, en met verscheidene bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Ze beroepen zich daarbij op recente rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer op de arresten van 8 maart 2011 in zake Ruiz Zambrano (C-34/09), van 5 mei 2011 in zake McCarthy (C-434/09) en van 15 november 2011 in zake Dereci (C-256/11). Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 zou strijdig zijn met de voormelde bepalingen doordat het geen rekening zou houden met de aan het Unieburgerschap ontleende rechten inzake gezinshereniging.

B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).

B.59.3. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat inzake gezinshereniging slechts in uitzonderlijke gevallen een beroep kan worden gedaan op het burgerschap van de Unie"

Er kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij delen van deze overwegingen herneemt in haar eerste middel, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij in casu gehandeld heeft in strijd met het arrest van het Grondwettelijk Hof.

Een schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van “Richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de EU en hun familieleden, schending van de gezinsherenigingsrichtlijn (Richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003) alsmede van artikel 40 ter – Vreemdelingenwet van 15.12.1980”.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat: verweester de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn(en) is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 / 2003/86/ EG schendt doch ook voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Zoals reeds supra werd gesteld woont verzoeker sedert 18.10.2010 samen met zijn partner, Mevrouw D. (...) aan het adres: (...).

Verzoeker en mevrouw D. (...) hebben veel moeite ondervonden teneinde hun relatie een officieel karakter te kunnen geven.

Uiteindelijk kon op 03.05.2013 de wettelijke samenwoning tussen partijen geacteerd worden.

Op 03.05.2013 heeft verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend.

Op 03.05.2013 werd verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 19.

Op voornoemde bijlage 19 werd uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker binnen de drie maanden, en dus ten laatste op 02.08.2013, de volgende documenten diende voor te leggen: bewijzen bestaansmiddelen Belg, Bewijs voldoende huisvesting, bewijs ziekteverzekering + bewijzen elkaar 2 jaar kennen + regelmatige contacten en min. 3 ontmoetingen of bewijs dat ze reeds 1 jaar samenwonen.

Door verzoeker en zijn partner werden tijdig de nodige documenten bezorgd aan de bevoegde diensten van Harelbeke.

Groot was de verbazing bij verzoeker – en diens partner – wanneer hij op 30.10.2013 in het bezit werd gesteld van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en de daarin opgenomen motivering (beslissing dd. 25.10.2013).

Deze bijlage 20 voornoemd, inhoudende de beslissing van de Staatssecretaris bevoegd voor Migratie- en Asielbeleid, vormde het voorwerp van een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij arrest nr. 121 164 van 20 maart 2014 RvV werd de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en armoedebestrijding van 25 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) vernietigd.

Na tussenkomst van dit vernietigingsarrest informeerde verzoeker zich meermaals bij de bevoegde diensten te Harelbeke nopens de stand van zaken aangaande zijn verblijf.

Nimmer werd verzoeker een éénduidig antwoord gegeven.

Op 5 september 2014 werd verzoeker in kennis gesteld van de vraagstelling van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en armoedebestrijding van 23 mei 2014 om bepaalde inlichtingen over te maken en dit tegen uiterlijk 19 september 2014.

Verzoeker bezorgde de gevraagde documenten tijdig aan de bevoegde diensten van Harelbeke.

Op geen enkel ogenblik werd verzoeker medegedeeld dat het gegeven dat zijn Belgische partner een werkelozen steun geniet een probleem zou kunnen vormen. Hetzelfde dient gesteld te worden nopens het gegeven dat met de eigen inkomsten en inspanningen van verzoeker geen rekening zou kunnen gehouden worden.

Verzoeker erkent dat overeenkomstig artikel 7; lid 1 onder c Richtlijn 2003/ 86/EG, de lidstaten kunnen verzoeken om bewijs dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te doen op het stelsel van de sociale bijstand van de betrokken lidstaat.

Op 3 april 2014 bracht de Europese Commissie richtsnoeren uit voor de correcte toepassing van richtlijn 2003/86/ EG inzake het recht op gezinshereniging.

In deze richtsnoeren benadrukt de Commissie meermaals dat het doel van de richtlijn is om de gezinshereniging te bevorderen. De lidstaten mogen de beoordelingsmarge die de richtlijn hen geeft, niet gebruiken op een manier die de doelstelling van de Richtlijn ondermijnt en afbreuk doet aan het nuttig effect ervan. Toestemming voor gezinshereniging is de regel, en afwijkingen hierop moeten strikt geïnterpreteerd worden.

In dit kader werd dan ook gesteld dat wat betreft de aard van de inkomsten bestaansmiddelen ook kunnen bewezen worden aan de hand van een uitkering op basis van opgebouwde rechten (opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniger of een gezinslid). Zo zou – in België – een werkloosheidsuitkering moeten meetellen daar deze gebaseerd is op bijdragen uit eerdere arbeidsprestaties !

Daar bij komt dient nog benadrukt te worden dat het feit dat de Belgische partner van verzoeker een werkloosheidsuitkering geniet, in se reeds inhoudt dat deze partner werkbereid is; immers sowieso een voorwaarde voor het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering.

Deze werkbereidheid en het zoeken naar werk wordt nu reeds gecontroleerd door de regionale diensten voor arbeidsbemiddeling, die deze informatie overmaken aan de RVA welke desgevallend de uitkering kan schorsen.

Derhalve aanhalen dat door verzoeker geen verdere stukken worden voorgelegd dat de Belgische partner effectief op zoek is naar werk, raakt kant, noch wal. Het zoeken naar werk is immers inherent aan het genieten van werklozensteun !

De partner van verzoeker zocht en zoekt en vindt wel degelijk werk.

Indien verweerster zich nader zou bevraagd hebben zou blijken dat – niet alleen verzoeker zelf – doch ook diens Belgische partner praktisch in elk interim kantoor van Kortrijk (Forum interim – T interim - Adecco - Randstad) is ingeschreven, naast inschrijving in bepaalde kantoren in Tielt.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Richtlijn 2004/38 van de Europese Unie inzake vrij verkeer voor burgers van de EU en hun familieleden;

- Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;

- Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet;

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte zou hebben vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarde van de voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Tevens voert verzoekende partij aan dat geen behoeftanalyse zou zijn gemaakt.

De verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“ Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 2 mei 2002 hebbende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)’

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- verzoek tot aanstelling van een advocaat dd. 14.02.2012 waarin betrokkene verklaart dat het maandelijks gezinsinkomen € 1593 bedraagt, bestaande uit het inkomen van de referentiepersoon (€1201,11 leefloon bedrag uit budgetbeheer voor het betalen van de vaste kosten) en het inkomen van een derde, zijnde de dochter van de referentiepersoon (€391,92 werkloosheidsvergoeding).

- een attest van ABVV West-Vlaanderen dcl. 14.05.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode november 2011 — april 2013 een werkloosheidsuitkering ontving, waar echter beslag op wordt gelegd.

- schrijven van de Arbeidsrechtbank van Kortrijk dd. 23.04.2013 met kennisgeving van het vonnis dd. 19.04.2013 waarin het ontwerp tot minnelijke aanzuiveringsregeling (ter griffie neergelegd op 28.01.2013) wordt gehomologeerd. Uit deze minnelijke aanzuiveringsregeling blijkt dat de referentiepersoon beschikt over een maandelijks inkomen van € 1393,34; de werkloosheidsvergoeding van de dochter van de referentiepersoon is momenteel geschorst. In het kader van de schuldbemiddeling worden de vaste kosten betaald door de schuldbemiddeling; de referentiepersoon krijgt een maandelijks leefgeld van €400 uitbetaald. Deze regeling loopt over een periode van maximum 6 jaar vanaf 27.04.2011.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen. Aangezien de armoedegrens voor een

alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al ver onder deze armoedegrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het gevaar ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk

Met betrekking tot zijn persoonlijke tewerkstelling legt betrokkene de volgende documenten voor:

- inschrijvingsbewijzen als werkzoekende bij de VDAB dd. 10.11.2010 en 13.04.2011 - trajectovereenkomst VDAB dd. 25.11.2013
- sollicitatie dd. 22.12.2011
- arbeidscontracten voor uitzendarbeid voor tewerkstelling op 31.03.2011 en in de week 04.04.2011-08.04.2011
- aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2010-aanslagjaar 2011)
- schrijven van de Rijksdienst voor Jaarlijkse vakantie dd. 05.06.2012 met een voerzicht van de werkgevers en het uitbetaalde loon in 2011.
- fiscale fiche 281.10 (inkomstenjaar 2012-aanslagjaar 2013) afgeleverd door de Rijksdienst voor Jaarlijkse Vakantie dd. 10.04.2013.

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien is het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten ver-voegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Op 23.05.2014 werden bij betrokkene alle nuttige inlichtingen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42,§1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. "Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Naar aanleiding van dit onderzoek legde betrokkene volgende documenten voor:

- Rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 28.05.2014, 25.07.2014 en 14.08.2014 geld gestort kreeg vanwege een derde vanuit het buitenland: gezien deze stortingen elk ogenblik kunnen stopgezet worden, worden deze stortingen niet beschouwd als zijnde stabiel. Bijgevolg worden deze bedragen niet mee in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bovendien kan iemand die zelf ten laste is van een derde, niet op haar beurt iemand ten laste hebben.
- Attest ABVV West –Vlaanderen dd. 08.09.2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode januari-augustus 2014 een werkloosheidsuitkering ontving; documenten Home bank waaruit blijkt dat deze werkloosheidsvergoeding wordt gestort op een rekening van dhr. V.P. (...), schuldbemiddelaar.
- Documenten Home Bank waaruit blijkt dat dhr. V. (...) instaat voor het beheer van de inkomsten en het betalen van de vaste kosten van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Echter, gezien de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het A.I. van betrokkene dient te worden ingetrokken

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene wordt geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfstitel op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens artikel 52,§4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981" (eigen vetschrift)

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.

In antwoord op verzoekende partij haar concrete kritiek merkt de verweerder op dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de rechtstreekse werking ervan.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende :

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Ook in het K.B. van 7.5.2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen., staat vermeld in artikel 1 :

“Dit besluit integreert de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Dienaangaande verwijst de verweerder nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekende partij de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

Voorts laat de verweerder gelden dat verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van zijn Belgische partner, zodat verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu blijkt dat de referentiepersoon niet over stabiele, toereikende inkomsten beschikt, zodat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verklaring van inschrijving diende verworpen te worden.

Verzoekende partij uit vage beschouwingen, als zijnde dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet aan haar heeft meegedeeld dat de inkomsten van de referentiepersoon enig probleem zou kunnen geven.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet dienstig is. Het komt immers niet toe aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om mede te delen dat de voorgelegde documenten als onvoldoende bewijs strekken van stabiele bestaansmiddelen.

Daarnaast laat de verweerder nog gelden dat verzoekende partij uiteraard zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen in het kader van zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

“De gemachtigde van de staatssecretaris beschik over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen. Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan in deze niet verwacht worden dat hij de leemten in de bewijsvoering die bij verzoeker partij ligt, gaat opvullen door

bijkomende vragen te stellen aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging of te diens behoeve een grondig onderzoek gaat voeren” (RvV nr. 67.138 van 22 september 2011)

“De Raad stelt vast dat verweerder rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekers nuttig achtten om te laten vaststellen dat zij ten laste zijn van hun Belgische schoonzoon en diens echtgenote en dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is om te besluiten dat deze documenten niet toelaten te besluiten dat zij effectief ten laste zijn van hun Belgische schoonzoon en diens echtgenote. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. (...) Tevens moet worden gesteld dat verzoekende partij de mogelijkheid geboden werd om hun aanvraag te onderbouwen met alle nodige overtuigingsstukken. Uit het gegeven dat verzoekers zelf in gebreke bleven om de noodzakelijke en bewijskrachtige overtuigingsstukken bij hun verblijfsaanvraag te voegen kan afgeleid worden dat zij zelf nalatig waren of zich onvoldoende informeerden, doch blijkt geenszins dat verweerder niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen of de bestreden beslissingen niet zorgvuldig heeft voorbereid.

De Raad wijst er verder op dat bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een doo de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen niet zijn onderworpen aan tegenspraak (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247), zodat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij lijken te willen aangeven dat op verweerder de verplichting zou gerust hebben om hen te horen alvorens de bestreden beslissingen te nemen.” (RvV nr. 65 085 van 26 juli 2011)

Verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bijkomende stukken diende te vragen.

Evenmin kan verzoekende partij voorhouden dat verzoekende partij er terecht van kon uitgaan dat haar dossier volledig was.

Verzoekende partij meent voorts dat de werkloosheidsuitkering in ogenschouw dient te worden genomen als bestaansmiddelen, daar deze gebaseerd is op bijdragen uit eerdere arbeidsprestaties.

Verweerder laat dienaangaande gelden dat artikel 40ter, 3° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking wordt genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen bewijzen heeft voorgelegd dat zij actief op zoek is naar werk, zodoende dat de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Waar verzoekende partij verwijst naar het feit dat het zoeken naar werk inherent is aan het genieten van werklozensteun, laat verweerder gelden dat zij kennelijk voorbijgaat aan de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 40 ter, 3° van de Vreemdelingenwet, alsook voorbijgaat aan de op haar rustende bewijslast.

Terwijl verzoekende partij ook in het kader van onderhavige procedure niet aantoonde dat zij op heden actief op zoek is naar werk.

Verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij volledig blijkt voorbij te gaan aan de inhoud van de bestreden beslissing, alsook aan het feit dat de referentiepersoon onder collectieve schuldenregeling staat en zelf steun geniet van een derde.

Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat de voorgelegde bewijzen geenszins aantonen dat de verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De verweerder laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (naar analogie met rechtspraak nopens het bewijs van ‘ten laste zijn van een Belgisch descendent’, zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste “ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager.

Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. In de mate dat de verzoekende partij haar betoog zoals aangevoerd in het eerste middel herneemt, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 3.1.3.

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86), aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 blijkt dat deze enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. De verzoekende partij is gezinslid van een Belgisch onderdaan, zodat zij zich niet dienstig op deze richtlijn kan beroepen.

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich evenmin dienstig kan beroepen op de Burgerschapsrichtlijn (richtlijn 2004/38). De schending van een richtlijn kan nooit rechtstreeks worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, *Jur.*, 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, *Jur.*, 1974, 1337). De Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in de Belgische regelgeving door toedoen van de wet van 25 april 2007. Bij de verzoekende partij die haar recht op verblijf als partner van een Belgisch onderdaan wenst erkend te zien, is er zelfs geen sprake van een intracommunautair grensoverschrijdend aspect.

Ten overvloede dient te worden aangestipt dat verzoekende partij niet verduidelijkt welke bepalingen uit de Burgerschapsrichtlijn en de Gezinsherenigingsrichtlijn zij geschonden acht, noch dat de Belgische wetgeving inzake de Gezinsherenigingsrichtlijn niet richtlijnconform zou zijn, waardoor het middel niet kan worden aangenomen.

Verder belet het feit dat de Europese Commissie richtsnoeren zou hebben uitgebracht voor de correcte toepassing van richtlijn 2003/86/EG met als doel de gezinshereniging te bevorderen niet dat de lidstaten voorwaarden verbinden aan de toegang, het verblijf en de vestiging op hun grondgebied. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

De Raad herhaalt dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet duidelijk bepaalt dat een werkloosheidsuitkering enkel als een bestaansmiddel in aanmerking kan worden genomen voor zover de betrokken referentiepersoon kan bewijzen dat zij actief werk zoekt. Immers, artikel 40ter bepaalt dat “bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...) wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”. Aangezien de gemachtigde op goede gronden vaststelde dat de Belgische onderdaan enkel beschikt over een werkloosheidsuitkering maar niet actief op zoek is naar werk of minstens dergelijk bewijs ontbreekt, impliceert dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Aangezien de vereiste bestaansmiddelen in casu onbestaande zijn, diende of kon de gemachtigde nagaan of deze stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er was dan vervolgens ook geen verplichting in hoofde van de gemachtigde tot een behoeftanalyse, dit is een concreet onderzoek van de individuele situatie van de verzoekende partij, wanneer deze bestaansmiddelen in casu geheel onbestaande zijn (RvS 11 juli 2013, nr. 223.807). Artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de

burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen verleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Over deze behoefteanalyse stelde het Grondwettelijk Hof dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het referentiebedrag van 120 procent van het leefloon. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2, zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915). In casu liet de verzoekende partij na aan te tonen dat haar werkloze partner heden actief op zoek is naar werk, zodat de werkloosheidsuitkering niet als bestaansmiddel in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd en een dergelijke behoefteanalyse zich geenszins opdringt, daargelaten het feit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat in casu wel degelijk een behoefteanalyse werd uitgevoerd. Gelet op het feit dat de laatste door de verzoekende partij bewezen van (zoeken naar) werk dateren van 2011 en aldus geenszins recent zijn – temeer de verzoekende partij op 23 mei 2014 nog werd gevraagd alle nuttige inlichtingen voor te leggen, hetgeen zij niet ontkent – en deze stukken bovendien niet de referentiepersoon betreffen, is het geenszins kennelijk onredelijk dat wordt gesteld dat de referentiepersoon niet bewijst dat zij heden actief op zoek is naar werk. De blote bewering dat zowel verzoekende partij als haar partner zouden ingeschreven zijn in praktisch alle interimkantoren van Kortrijk is niet van aard dat zij de motieven van de bestreden beslissing kan weerleggen.

Het standpunt van de verzoekende partij dat het voorleggen van bewijzen van werkloosheidsuitkeringen op zich zou volstaan, strookt niet met de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waar vereist wordt dat de Belgische partner bewijst actief op zoek te zijn naar werk opdat de voorgelegde werkloosheidsuitkeringen in aanmerking worden genomen als bestaansmiddelen. Hoewel de vreemdelingenwet zelf niet bepaalt welke precies de aard van deze bewijzen van een actieve zoektocht naar werk zouden moeten zijn, blijkt alleszins wel dat concrete bewijzen van een actieve zoektocht naar werk moeten worden overgemaakt zodat het loutere bewijs van het ontvangen van werkloosheidsuitkeringen op zich niet volstaat. Een andere lezing zou het vereiste in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 3° van de vreemdelingenwet compleet zinloos maken.

Ook al houdt het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering in dat er sprake is van werkbereidheid, dient de verzoekende partij conform de voormelde bepaling aan te tonen dat haar partner actief op zoek is naar werk. De bevoegdheid om na te gaan of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden tot verblijfsrecht, en meer bepaald om na te gaan of de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geregeld door de vreemdelingenwet en niet door het KB betreffende de werkloosheidsreglementering. Bijgevolg volstaat het niet om bewijzen van werkloosheidsuitkeringen voor te leggen.

Een schending van de aangevoerde bepaling en richtlijnen wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

*"Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat éénieder recht heeft op respect van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie
Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.*

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ".

Uit hetgeen supra werd gesteld blijkt duidelijk dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag van een verblijfskaart verzoeker voldeed aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door artikel 40 e.v. Vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder toepassingsgebied van voornoemde artikelen te vallen, meent verzoeker dan ook - gelet op de niet diligente handelwijze van tegenpartij - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

In Griekenland / de Russische Federatie heeft verzoeker geen enkel middel van bestaan alsmede geen familie waarmee hij nog regelmatig contact heeft.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie .

Uit de stukken zoals deze voorliggen moge duidelijk zijn dat verzoeker reeds sedert 18.10.2010 een feitelijk gezin vormt met mevrouw D.L. (...), Belgische onderdane.

En dit aan het adres voornoemd te HARELBEKE.

Op 03.05.2013 kon – uiteindelijk - de wettelijke samenwoning tussen partijen geacteerd worden.

In casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimiteits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met aankruising van standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets – RvSt 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Verzoeker meent dan ook dat zij zich terecht kan en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor.

Ten slotte wenst verzoeker in deze context nogmaals tevens de aandacht van uw zetel tevens te vestigen op het arrest nr 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26.09.2013 waarin duidelijk werd gesteld dat wanneer uit de feitelijke omstandigheden van een concreet geval zou blijken dat de weigering van een gezinshereniging ertoe zou leiden dat een Belg het genot wordt ontzegd van de voornaamste door zijn status van Unieburger verleende rechten, doordat hij de facto ertoe verplicht wordt het grondgebied van de Europese Unie te verlaten artikel 40ter Vw buiten toepassing dient gesteld te worden.

Gezien nu verzoeker de Griekse nationaliteit geniet en hij in Griekenland geen middelen van bestaan heeft is een verblijf aldaar samen met zijn Belgische partner uitgesloten (zie : Richtlijn 2004/38/EG – artikel 7). Immers in Griekenland zullen partijen zeer zeker ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel .

Het grondgebied van de Europese Unie verlaten lijkt voor partijen dan ook nog de enige oplossing om bij elkaar te kunnen zijn !!

Oplossing welke evenwel indruist tegen het Unierecht!!! (cfr supra).”

3.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM;

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerderlaait, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. “Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De in casu bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar Belgische partner, met wie zij wettelijk samenwoont. Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij met haar partner wettelijk samenwoont, is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18

februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij in Griekenland en de Russische Federatie geen enkel middel van bestaan heeft en evenmin familie waarmee zij nog regelmatig contact zou hebben zonder dat zij dit onderbouwt met bewijsstukken, dat zij sinds 18 oktober 2010 een feitelijk gezin zou vormen met haar Belgische partner met wie zij ondertussen wettelijk samenwoont, dat zij geen geweldsdaden zou hebben gepleegd en dat de banden met het moederland uiterst summier of zelfs nihil zouden zijn. Hiermee maakt zij echter niet aannemelijk dat er concrete hinderpalen bestaan voor het uitoefenen van het gezinsleven elders. Evenmin houdt de bestreden beslissing in dat zij naar haar moederland zou moeten terugkeren. Voorts toont zij niet aan dat er hinderpalen zijn die beletten dat haar partner haar vergezelt naar het buitenland. Waar zij stelt dat een verblijf met haar partner in Griekenland is uitgesloten daar zij *“zeer zeker ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel”* betreft dit een volkomen ongefundeerde veronderstelling. Bovendien belet de bestreden beslissing niet dat zij kan terugkeren naar België nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien geeft de verzoekende partij zelf aan dat een verblijf in het Rijk met haar partner niet de enige oplossing is in het licht van artikel 8 van het EVRM nu zij zelf stelt dat *“het grondgebied van de Europese Unie verlaten lijkt voor partijen dan ook nog de enige oplossing om bij elkaar te kunnen zijn”*.

Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Waar de verzoekende partij haar betoog omtrent arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof herneemt, kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel, namelijk naar punt 2.1.3.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat verwerende partij weigert aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker , de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van en familielid van een burger van de Unie werd genomen.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld zou zijn / is dient af te wegen tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

Ook hier dient te worden verwezen naar de richtsnoeren van de Europese commissie voor toepassing van de gezinshereningsrichtlijn alsmede naar het geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof van 26.09.2013 !!

In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds geruime tijd verbroken.

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met zijn partner zijn verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.4.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vierde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- evenredigheidsbeginsel;

In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekende partij is het kennelijk oneens met de bestreden beslissing, doch de verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de gedegen overwegingen van de bestreden beslissing.

De verweerder herhaalt dat verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Aldus kan verzoekende partij niet dienstig betwisten dat zij dient te voldoen aan de voorwaarden ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat verzoekende partij alle banden met zijn land van herkomst zou verbroken hebben en goed geïntegreerd zou zijn, volstaat geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Aangezien door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek werd vastgesteld dat verzoekende partij haar echtgenote niet voldoet aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, werd geheel terecht besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

De verweerder laat nogmaals gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het bestaansmiddelen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent en niet bevoegd is zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De verweerder laat nog gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoekende partij met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.” (onder meer R.v.V. nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.4.3. Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. De Raad kan hiervoor verwijzen naar de bespreking van de voorgaande middelen nu de verzoekende partij in voorliggend middel naar haar voorgaande betoog verwijst. Het feit dat zij hier goed geïntegreerd zou zijn en hier met haar partner wenst verder te leven, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het middel is ongegrond.

3.5.1. In een vijfde middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de materiële motiveringsplicht alsmede van het redelijkheidsbeginsel”*.

Het middel luidt als volgt:

“afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 19.09.2014 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 2 tweede lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het gegeven dat de Belgische partner een werklozensteun geniet doch niet bewijst actief naar werk te zoeken zodat deze steun niet in aanmerking kan worden genomen.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden .

Reeds onder het eerste / tweede middel werd aangehaald dat de door verweester aangehaalde motivering niet correct is .

Hierbij wordt immers niet alleen voorbijgegaan aan het gegeven dat gezien de Belgische partner effectief geniet van een werklozensteun n dat dit impliceert dat zij wel degelijk werkbereid is en zoekt naar werk (cfr supra), doch tevens aan de richtsnoeren van de Europese Commissie voor de toepassing van de Gezinshereningsrichtlijn, meer bepaald wat de aard van de inkomsten betreft (sic : supra).

Verzoeker meent dan ook terecht dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Tenslotte dient ook te worden gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweester had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Ook hier dient verzoeker tot in den treure te verwijzen naar de doelstelling van de Europese regelgeving ter zake .

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidsoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra).

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn partner..

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet . Dit te meer daar verzoeker niet ten laste valt van de Belgische overheid.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt. "

3.5.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vijfde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een vijfde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- motiveringsbeginsel, in het bijzonder het artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- de materiële motiveringsplicht;

- het redelijkheidsbeginsel;

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde terecht besliste dat verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van zijn echtgenote, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren.

Het is immers niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om te besluiten dat de referentiepersoon, die zelf steun van derden geniet, een werkloosheidsuitkering verkrijgt zonder te bewijzen dat zij actief op zoek is naar werk, en onder collectieve schildenregeling staat, om te oordelen dat er geen voldoende waarborgen worden voorgelegd dat zij niet ten laste van het sociale bijstandstelsel zou vallen.

De vage en theoretische beschouwingen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

In voorkomend geval dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie evenwel rekening te houden met de aard en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat de aangebracht inkomsten geenszins konden worden beschouwd als stabiel en regelmatig, gelet op het feit dat het leefgeld slechts €400 bedraagt.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.5.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belg, omdat – ondanks het feit dat alle nuttige inlichtingen werden opgevraagd die de verwerende partij moesten toelaten de situatie te onderzoeken - niet werd aangetoond dat de referentiepersoon die een werkloosheidsuitkering ontvangt, heden actief op zoek is naar werk, zodat de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij kan aldus niet ernstig voorhouden dat in de motivering van de bestreden beslissing louter verwezen wordt naar de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij

bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Gelet op het feit dat de verzoekende partij elementen uit haar voorgaande middelen die reeds werden besproken en ongegrond werden bevonden, herhaalt in het kader van het vijfde middel, kan worden verwezen naar het voorgaande.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel herhaalt de Raad dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van de middelen, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

3.6.1. In een zesde middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij – dient verzoeker tot het besluit te komen dat niet zij enkel niet correct is in haar motivering doch dat verwerende partij zich nimmer de moeite heeft getroost, wanneer zij diende vast te stellen dat de voorgelegde documenten niet zouden volstaan, om nader contact op te nemen met verzoeker of het gemeentebestuur, andere instanties.

Wanneer verwerende partij zich deze kleine moeite had getroost dan had zij dienen vast te stellen dat er wel degelijk actief naar werk wordt gezocht.

Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan een weigeringsbeslissing te nemen.

Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoeker de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerster uitdrukkelijk stelt :

“Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt het gezinslid een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren meet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Ook dient hier expliciet te worden verwezen naar het arrest geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof van 26.09.2013 .

In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen rekening gehouden.

De situatie van verzoeker is nochtans zeer specifiek. Hij is de wettelijke partner met een Belgische onderdane, is goed ingeburgerd, heeft in het verleden reeds gewerkt en is zeer zeker tot werken bereid.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als grond naar voor komt.”

3.6.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het zesde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“2.5. Betreffende het zesde middel

In een zede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- zorgvuldigheidsbeginsel;
- hoorplicht;

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend. verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar vage beschouwing geen aanleiding kunnen geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij en van haar aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden) te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

Verweerder laat tevens gelden dat het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het voorleggen van de (uitdrukkelijk opgevraagde) stukken ter staving van haar aanvraag. De verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat zij naar aanleiding van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging de redelijke mogelijkheid heeft gekregen om alle relevante gegevens op nuttige wijze naar voor te brengen.

“Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

Verweerder laat opnieuw gelden dat de bestreden beslissing in casu de weigering van het verblijfsrecht betreft, doch niet de beëindiging, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat rekening diende te worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht besliste om aan de verzoekende partij het verblijf te weigeren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclus.

Het zesde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.6.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Rijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233).

In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de situatie van de verzoekende partij, zoals tevens blijkt uit het voorgaande. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen die zij nuttig achtte in het kader van haar aanvraag en later, voor het nemen van de bestreden beslissing. Meer zelfs, uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 23 mei 2014 de verzoekende partij per brief heeft verzocht bijkomende inlichtingen over te maken voor 19 september 2014 waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen zij en haar familieleden beschikken om aan hun behoeften te voldoen zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij er op gewezen werd dat zij vrij is alle bruikbare documenten en inlichtingen voor te leggen en waarbij artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat handelt over de behoefteanalyse wordt geciteerd. De verzoekende partij ontkent dit niet en uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat zij volgend op deze brief bijkomende stukken voorlegde, zodat duidelijk blijkt dat zij alle kansen kreeg om inlichtingen over te maken. Voorts laat zij na in haar verzoekschrift aan te geven welke concrete inlichtingen of documenten zij zou hebben voorgelegd opdat deze het oordeel van de verwerende partij zouden beïnvloeden in een voor haar gunstige(re) zin. Een schending van de hoorplicht wordt niet aangetoond.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige kan verwezen worden naar de bespreking van de voorgaande middelen.

Het middel is ongegrond.

3.7.1. In een zevende middel voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo

enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende.

Steeds heeft verzoeker op correcte en diligente wijze gehandeld. (cfr supra)

Had men aan verzoeker medegedeeld dat bijvoorbeeld het genieten van werklozensteun een probleem zou kunnen stellen, dan zou hij zeer zeker nog aanvullende bewijzen kunnen hebben aangebracht.

Pas na verloop van de voorgeschreven termijnen mocht verzoeker, als donderslag bij heldere hemel, een beslissing ontvangen waarbij gesteld werd dat hij niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie.

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoeker het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de door hem voorgelegde documenten.

Dit te meer daar hij zich wel degelijk in een zeer specifieke situatie bevond (cfr supra) waaromtrent een evenredigheidssoefening dient te worden uitgevoerd.

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden .

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt. ”

3.7.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het zevende middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een zevende middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- rechtszekerheidsbeginsel;

- vertrouwensbeginsel;

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij verzoekende partij het vertrouwen zou hebben gewekt dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten. Verzoekende partij haar beschouwingen missen grondslag.

De verwerende partij laat desbetreffend andermaal gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van de bestaansmiddelen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij aan alle voorwaarden ex artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet zou voldoen, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De verwerende partij laat gelden dat van verzoekende partij redelijkerwijs kon worden verwacht dat zij alle relevante elementen ter beoordeling aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding voorleggen, zodat het onwaarschijnlijk voorkomt dat verzoekende partij nog aanvullend bewijs hebben kunnen voorleggen.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat het uiteraard aan verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen ter staving van zijn aanvraag

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het zevende middel kan evenmin worden aangenomen. ”

3.7.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld.

Het vertrouwensbeginsel kan eveneens worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De verzoekende partij beperkt zich tot theoretische beschouwingen en een herneming van grieven die zoals blijkt uit het voorgaande ongegrond zijn.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN